

23 listopada 1931 r.

H43 B 19/00

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 14610.

Paul Wangemann
(Berlin, Niemcy).

Kl. 71 a ¹⁶

19/00

Sposób wyrobu obuwia.

Zgłoszono 16 sierpnia 1930 r.

Udzielono 26 września 1931 r.

Pierwszeństwo: 26 sierpnia 1929 r. dla zastrz. 1—5 (Niemcy).

Przedmiotem niniejszego wynalazku jest sposób wyrobu obuwia. Istota tego wynalazku polega na tem, że wierzch obuwia lub podszewka w obuwiu skórzanem zostaje wykonana wraz z wewnętrzną podeszwą jako gotowa do dalszej produkcji całość w postaci tkanej kształtki bez szwu. Sposób wyrobu tkanin w kształcie węża o zmiennym przekroju jest znany, jednakże takie tkaniny nie mogą być użyte do niniejszego celu. Stosowanie gotowego wierzchu z tkanej kształtki zamiast wytwarzania go z płaskiej (dotychczas używanej) tkaniny usuwa konieczność wykonywania wierzchu i wewnętrznej podeszwy z paru części, przez co zapobiega się powstawaniu odpadów przy przykrawianiu, konieczności stębowania poszczególnych części, nieuniknio-

nemu dotychczas rozciąganiu się tkaniny w rozmaitych kierunkach; osiąga się zatem bardzo znaczne obniżenie kosztów wyrobu obuwia. Obuwie, wytworzone sposobem według niniejszego wynalazku posiada tę zaletę, że nie rozciąga się w żadnym kierunku. Dzięki temu można użyć tkanej kształtki nie tylko jako wierzchu obuwia domowego, sportowego, gumowego i pantofli nocnych, lecz również jako podszewki butów lub trzewików skórzanych, przy czem w przeciwieństwie do znanego obuwia w obuwiu według wynalazku kształtka jest częścią nośną i przyjmującą wszelkie naprężenia. Przy wyrobie obuwia skózanego trzeba dotychczas dokładnie przebierać skórę, a następnie rozciągać ją do granicy rozciągliwości; te czynności stają

się zbędne przy użyciu jako podszewki tkannej kształtki. Wskutek swej nierozciągliwości kształtka, stanowiąca podszewkę, przyjmuje całkowicie nacisk, wywierany przez nogę; dzięki temu można używać tańszej niepalącej skóry, gdyż skóra nie jest narażona na rozciąganie. Skutkiem tego pomiędzy skórą, tworzącą zewnętrzną warstwę, a nierozciągliwą podszewką można umieszczać warstwę pośrednią, sprzyjającą przewietrzaniu obuwia.

Na rysunku przedstawiono wierzch obuwia według niniejszego wynalazku; fig. 1 przedstawia schematyczny widok dolnej części podeszwy; fig. 2 — obuwie według niniejszego wynalazku również w schematycznym widoku.

Na fig. 1 przedstawiono wierzch, który wraz z wewnętrzną podeszwą stanowi całość. Przy tkaniu stosuje się najkorzystniej obwodowo przechodzący wątek *f*. W miarę zwięzania się noska obuwia nitki *g* zbiegają się i wystają z tkaniny, tak iż wystające końce nitki po ukończeniu tkania mogą być obcięte, co jednak nie obniża wytrzymałości wierzchu.

Otrzymana w opisany sposób kształtka, stanowiąca wierzch, może być bez dalszej przeróbki przyklejona lub przyszyta do podeszwy (fig. 2). Można również użyć kształtki jako podszewki pod skórę lub inne pokrycie.

Skórzane obuwie, posiadające podszewkę z kształtki, jest bardzo giętkie i lekkie, zwłaszcza wówczas, gdy zamiast użycia zwykłych tekturowych lub celuloidowych usztywniających wkładek usztywnia się samą kształtkę przez odpowiednie impregnowanie jej części np. noska, piętki lub boków. Dzięki temu wyrób obuwia staje się nadzwyczaj uproszczony, przyspieszony i tańszy.

Istoty wynalazku nie zmienia umieszczenie na piętce lub na nosku szwu, służącego do umocowania nakładki *a'*.

Można również wytwarzać kształtki z

wystającą nakładką *a''*, która następnie w zależności od długości kopyta zakłada się na piętę zamiast nakładki *a'*. W ten sposób z kształtek o jednej tylko wielkości można wytwarzać obuwie rozmaitej długości.

Można również celem dogodniejszego wyjmowania kopyta z tkannej kształtki zaopatrzyć wewnętrzną podeszwę w szczelinę, gdyż w każdym razie wewnętrzna podeszwa zostaje przytwierdzona swą całkowitą szerokością do podeszwy zewnętrznej, wskutek czego szczelina ta jest zupełnie odciążona od naprężeń, spowodowanych przez stopę.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób wyrobu obuwia, znamieny tem, że wierzch obuwia lub podszewka obuwia skózanego jest tkana z wewnętrzną podeszwą jako całość bez szwu, tworząc kształtkę, używaną bez przeróbek do dalszego wyrobu obuwia.

2. Sposób według zastrz. 1, znamieny tem, że określone nitki wątku (*f*) przechodzą przez wewnętrzną podeszwę i wierzch.

3. Sposób według zastrz. 1 i 2, znamieny tem, że zbiegające się i wystające z tkaniny nitki (*g*) zostają obcięte.

4. Sposób według zastrz. 1, znamieny tem, że pomiędzy kształtką i zewnętrzną powłoką (np. skórą) umieszcza się warstwę, ułatwiającą przewietrzanie obuwia.

5. Sposób według zastrz. 1 i 4, znamieny tem, że kształtkę usztywnia się przez impregnowanie pewnych jej części (noska, piętki, boków).

6. Sposób według zastrz. 1 — 5, znamieny tem, że kształtkę wykonywa się z otwartą piętą i z dającą się założyć wystającą nakładką (*a''*).

Paul Wangemann.
Zastępca: Inż. S. Pawlikowski,
rzecznik patentowy.

